ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' — 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928 — ΑΡΙΘ. 41

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

'Αριθ. Πρωτ. 3861]4945

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε 'Αρχιεπίσκοπε Κων)πόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, Κύριε Βασίλειε, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

'Εγκαίρως μὲν ἐλήφθη τὸ ἀπὸ κ'. παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Παναγιότητος γράμμα περὶ διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, ἀλλὰ βαρεῖα ἐπιδημία καταλαβοῦσα τὴν ἡμετέραν χώραν διέκοψε καὶ τὰς τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ἐργασίας. Ἅμα τῇ ἐνάρξει αὐτῶν κατὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περίοδον ἀνεγνώσθη τὸ γράμμα Αὐτῆς καὶ ἐμπεριστατωμένως ἠρευνήθη ἡ προβαλλομένη λύσις τοῦ ζητήματος τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου. Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ὅτι ὀρθὴ μὲν καὶ κανονική ἐστιν ἡ προτεινομένη διόρθωσις, ὅθεν ἀπεδέξατο αὐτὴν κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ διὰ λόγους πολλούς, σκόπιμον ἐθεώρησε τὴν ἐν γενικῇ μὲν Συνόδῳ τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν ἐφαρμογὴν τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, τὴν θεραπείαν δὲ τῆς ἀνάγκης νηστείας πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. 'Αποστόλων διὰ τοῦ καθορισμοῦ νηστείας καθ' ἣν αὕτη συμπίπτει ἑβδομάδα. Ὁμοφώνως δ' ἐξέδοτο ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τήνδε τὴν ἀπόφασιν. «Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀναγνωρίζουσα τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ ἰσχύοντι Πασχαλίῳ λάθος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν τηρεῖται ἡ περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α'. Οἰκ. Συνόδου, καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον διὰ τῆς προτάσεως αὐτοῦ ζητεῖ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἰσχύος τῆς εἰρημένης διατάξεως τῆς Α'. Οἰκουμ. Συνόδου, δέχεται τὴν διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως ἐν γενικῇ Συνεδρίᾳ συμφωνήσωσι πᾶσαι αἱ 'Ορθόδοξοι 'Εκκλησίαι καὶ δὴ ἡ 'Εκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, δι' ἣν δὲν παρουσιάζει ἡ διόρθωσις τοῦ Πασχαλίου τὰ κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου προβληθέντα τοπικὰ προσκόμματα καὶ ὅπως τηρηθῇ ἐπακριβῶς ἡ περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα διάταξις τῆς Α'. Οἰκουμ. Συνόδου, ἀποφευγομένης τῆς συμπτώσεως τοῦ Χριστιανικοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ 'Ιουδαϊκοῦ Φάσκα, ἄλλως πρὸς ἄρσιν τῆς κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἕνεκα τοῦ εἰρημένου λάθους τοῦ Πασχαλίου προκυπτούσης ἀνωμαλίας προτείνει, ὅπως ἡ ἑβδομάς, καθ' ἣν συμπίπτει ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγ. 'Αποστόλων, θεωρηθῇ ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ὡς ἑβδομὰς νηστείας πλὴν τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος».

Ταῦτα, Συνοδικῇ διαγνώμῃ, κοινοποιοῦντες τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι καὶ εὐχόμενοι, ὅπως Αὕτη μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἱ. Συνόδῳ ὡς τάχιστα, χάριν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, λύσῃ καὶ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, διατελοῦμεν.

'Αθήνησι τῇ ιστ'. 'Οκτωβρίου αϡκη

Τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ 'Αθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ε'.

Ὅταν κατόπιν ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῆς φυλακῆς ὁ Πατριάρχης Τύχων ἀνέλαβε καὶ αὖθις τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας, οἱ διευθύνοντες τὴν ὑπόθεσιν τῆς αὐτονομήσεως ταύτης ἠναγκάσθησαν, μόνον τότε, νὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς τῆς «Συνοδικῆς» ἢ «Ζώσης» 'Εκκλησίας, μεθ' ὧν συνειργάσθησαν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πρὸς αὐτονόμησιν προσπαθειῶν των. Οὕτω τῇ 17 Μαΐου 1925 συνῆλθεν εἰς τὸ Χάρκοβ ἡ Πανουκρανικὴ τοπικὴ Σύνοδος, ἧς μετέσχον 36 'Επίσκοποι, 88 κληρικοὶ καὶ 86 λαϊκοί, μετέσχον δὲ καὶ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς πανρωσικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν οἷς ὁ Λένινγκραδ Βενιαμίν. Κατ' αὐτὴν ἀνεκηρύχθη τὸ αὐτοκέφαλον «ὡς δογματικῶς ἀπο-

δεκτόν, κανονικῶς βάσιμον, ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον, πρακτικῶς ἀπαραίτητον ». Τὴν δὲ 1ην 'Οκτωβρίου τοῦ 1925 ἡ ἐν Μόσχᾳ συνελθοῦσα Γ' Πανρωσικὴ τοπικὴ Σύνοδος τῆς Συνοδικῆς 'Εκκλησίας, εἰς ἣν παρέστησαν καὶ 18 ἀντιπρόσωποι (ὧν 14 'Αρχιερεῖς) τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας, τῇ αἰτήσει αὐτῶν τῶν Οὐκρανῶν ἀντιπροσώπων, ἐπεκύρωσε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον καὶ συγκινητικώτερον τρόπον τὸ ἐν Χάρκοβ προαποφασισθὲν αὐτοκέφαλον τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας, παρισταμένου κατ' αὐτὴν καὶ συνεπικροτοῦντος ἐπὶ τοῖς γενομένοις καὶ συγχαίροντος καὶ τοῦ 'Αρχιμανδρίτου Βασιλείου Δημοπούλου, 'Αντιπροσώπου ἐν Ρωσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου.

Αὐτὸ εἶνε ἐν ἐλαχίσταις γραμμαῖς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀναδείξεως τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας εἰς Αὐτοκέφαλον. Ὅπερ ἀποδεικνύει πόσον οἱ μέχρι τοῦ νῦν διευθύνοντες τὴν Οὐκρανικὴν 'Εκκλησίαν ἠθέλησαν πάντοτε νὰ μὴ ἐκκλίνωσι τῶν κανόνων τῆς 'Εκκλησίας χειραφετοῦντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας, ἀφοῦ ἐπεχείρησαν πρῶτον μετὰ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος νὰ συνεννοηθῶσι, ἔπειτα μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καί, ὅταν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσι παρ' ἀμφοτέρων τούτων τὴν κανονικὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων των, μόνον τότε, ἀνεκήρυξαν μὲν αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν πρῶτον τὸ αὐτοκέφαλον τῆς 'Εκκλησίας των, κατέφυγον δ' ἔπειτα, μόνον διὰ νὰ ἔχωσιν μίαν καὶ ἔξωθεν ἀναγνώρισιν, εἰς τοὺς τῆς Συνοδικῆς 'Εκκλησίας, ὅπου εὗρον πλήρη ἱκανοποίησιν. Καὶ μετὰ τῶν τῆς Συνοδικῆς ὅμως 'Εκκλησίας εἰς σχέσιν εὑρεθέντες, σημειωτέον καλῶς, δὲν παρέλειψαν οἱ Οὐκρανοὶ νὰ δηλώσωσιν, καὶ δηλοῦσι τοῦτο στεντορείᾳ τῇ φωνῇ, ὅτι καὶ ἐγγάμους 'Επισκόπους, οἵους οἱ τῆς Συνοδικῆς 'Εκκλησίας ἔχουσιν ἐν τοῖς κόλποις των, οὐδέποτε θὰ ἀναγνωρίσωσιν, καὶ τὸν δεύτερον γάμον τῶν κληρικῶν θὰ ἐξακολουθῶσι ν' ἀπορρίπτωσιν, μέχρις οὗ ἡ ὅλη 'Ορθόδοξος 'Ανατολικὴ 'Εκκλησία, τῆς ὁποίας αὐτοὶ θέλουσι ν' ἀποτελῶσι μέρος ἀναπόσπαστον, ἀποφανθῇ ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ περὶ τούτου. Ὅλη ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς χειραφετήσεως τῆς 'Εκκλησίας των πολιτεία τῶν Οὐκρανῶν δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ἐν τῇ διοικήσει τῆς 'Εκκλησίας δὲν ἠθέλησαν νὰ παρεκκλίνωσι τῶν ἱερῶν κανόνων; 'Αλλὰ καὶ ὁ μετὰ τὴν χειραφέτησιν καταρτισμὸς τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας μήπως εἶναι πολὺ διάφορος τοῦ ἐν τῇ Ρωσικῇ Αὐτοκεφάλῳ 'Εκκλησίᾳ χρησιμοποιουμένου; Διοικεῖται, λέγουσιν ἐν τῇ πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τὰς Αὐτοκεφάλους 'Εκκλησίας ὑπομνηματικῇ ἐκθέσει των οἱ Οὐκρανοί, ἡ Αὐτοκέφαλος 'Εκκλησία των ὑπὸ Συνόδου ἐξ 24 μελῶν ἀπαρτιζομένης, ὧν 12 εἶναι 'Επίσκοποι, 6 κληρικοί, καὶ 6 λαϊκοί, μὲ πρόεδρον τὸν Μητροπολίτην Ποιμένα, 'Αντιπρόεδρον τὸν Μητροπολίτην 'Ιννοκέντιον, Γραμματέα τὸν 'Επίσκοπον Σεραφεὶμ καὶ ταμίαν τὸν Πρωθιερέα Φόμην. 'Εὰν ἐξαιρέσωμεν τὰ λαϊκὰ μέλη, δὲν θὰ ἔχωμεν παρὰ τοῖς Οὐκρανοῖς τότε Σύνοδον διοικοῦσαν κατὰ πάντα ὁμοίαν πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας; Δὲν πιστεύομεν ν' ἀρνηθῶσιν οἱ Οὐκρανοὶ ν' ἀποκλείσωσι τῆς Διοικούσης Συνόδου των ταύτης τοὺς λαϊκούς, ὅταν τοῦτο ἀξιώσωσι παρ' αὐτῶν πρὸς ἀναγνώρισιν αἱ λοιπαὶ Αὐτοκέφαλοι 'Εκκλησίαι, ὁπότε οὐδεμία πλέον μομφὴ ἐπὶ διοικητικῇ διαφορᾷ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιρριφθῇ κατ' αὐτῶν.

Ὑπολείπεται ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν περὶ τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας τὴν δευτέραν ἀπορίαν: Ἡ 'Εκκλησία αὕτη, μετὰ τὴν αὐτοανακήρυξίν της εἰς Αὐτοκέφαλον, εἶνε πράγματι Αὐτοκέφαλος; Δηλ. δικαιοῦται νὰ εἶνε καὶ κανονικῶς ἐγένετο; καὶ δύναται ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων 'Εκκλησιῶν ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιαύτη;

'Εξ ὅσων ἀναγινώσκομεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς αὐτὴν καὶ πάλιν τὴν πολλάκις ἄνωθι μνημονευθεῖσαν ἔκθεσιν τῆς Συνόδου τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας, καὶ ἐξ ὅσων ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς 'Εκκλησίας γινώσκομεν, ἡ Οὐκρανικὴ 'Εκκλησία ἐδικαιοῦτο ν' ἀνακηρυχθῇ Αὐτοκέφαλος. 'Αναφέρεται εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως τὸ ἑξῆς ἱστορικον:« Απ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς Ρωσσικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ἡ 'Ορθόδοξος Κιεβτσίνα, νῦν Οὐκρανία, ὑπῆρξεν ἀνεξάρτητος καὶ αὐτόνομος ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἀγαθοεργὸν μέριμναν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Ρωσικῆς χώρας ὑπὸ τῶν Τατάρων κατὰ τὸ 1237—1240, ὅτε αὕτη ὑπὸ ἐκκλησιαστικοπολιτικὴν ἔννοιαν ἤρξατο νὰ συγκεντροῦται πρὸς Βορρᾶν πέριξ τῆς Μόσχας, ἡ νότιος Ρωσία τοῦ Κιέβου ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικοπολιτικὴν ἔννοιαν ἤρξατο καθ' ἑαυτὴν ν' ἀνασυντάσσηται καὶ παγιοῦται διοργανοῦσα τὴν ἐκκλησιαστικὴν Πολιτείαν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς συνοδικότητος, προσπαθήσασα νὰ καταστῇ, οὐχὶ δὲ ἅπαξ διατελέσασα, Μητρόπολις, ἔχουσα ἴδιον, ἀνεξάρτητον τῆς Μόσχας, Μητροπολίτην. 'Επὶ τέλους ἡ νοτιορωσικὴ Σύνοδος τοῦ 1416, ἀνεξαρτήτως προεχειρίσατο εἰς Μητροπολίτην τὸν Γρηγόριον Τσαμπλὰκ καὶ συνέταξε ἰδιαίτερον συνοδικὸν Γράμμα, χαρακτῆρος αὐτοκεφάλου, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ τελευταῖον Πρακτικὸν ἱδρύσεως χωριστῆς καὶ ἔκτοτε παραμεινάσης μιᾶς νοτιοδυτικῆς Μητροπόλεως, ὁπότε ἄρχεται συνεχὴς σειρὰ Μητροπολιτῶν

Κιέβου, ἥτις διήκει διὰ μέσου τριῶν αἰώνων μέχρι Γεδεῶνος τοῦ Τσετβερτίνσκη τοῦ 1685. Ἡ περίοδος αὕτη διακρίνεται διὰ τὴν τελείαν ἀπομάκρυνσιν τῆς Μόσχας καὶ τὴν στενὴν καὶ λίαν φιλικὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν τῶν Συνόδων τῇ συμμετοχῇ τῶν Κοζάκων καὶ ἐν γένει τῶν λαϊκῶν στρωμάτων. Εἰς τοὺς κατὰ τῶν Λατίνων καὶ τῆς ἑνώσεως (Οὐνίας) ἀγῶνας, ἰδίᾳ κατὰ τὸν 16 καὶ 17ον αἰῶνα, μεγάλως ἤκμασαν εἰς τὴν Οὐκρανίαν τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ εὐσέβεια, ἅτινα ἐπέδρασαν μεγάλως καὶ ἐπὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν πολιτικὴν ὑποταγὴν τῆς Οὐκρανίας εἰς τὴν Μόσχαν, ἡ τελευταία δὲν ἐγνώριζε νὰ περιχαρακώσῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ τὸ 1685 ἀπήτει τὴν ὑποταγὴν τοῦ Μητροπολίτου Γεδεῶνος Κνιάζου Τσετβερτίνσκη εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας καὶ ὅρκον πίστεως ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Οὐκρανίας. Κατὰ τὴν νέαν περίοδον τῆς ὑποταγῆς τῆς Ἐκκλησίας Οὐκρανίας ὄχι μόνον δὲν ἐσβέσθη ὁ πόθος πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, ἀλλ' ἔτι περισσότερον ἀνεζωπυροῦτο ὡς ἀπόρροια φυσικῆς καὶ ἀναποφεύκτου ἀντιδράσεως κατὰ τῶν πιέσεων καὶ καταθλίψεων ἀπὸ μέρους τοῦ τότε Τσαρικοῦ Κράτους καθὼς καὶ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου, καταβαλόντων πᾶσαν προσπάθειαν ν' ἀπαλείψωσι καὶ ἐξαλείψωσιν ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς πνεύματος.. .» Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἀποδεικνύει περιτράνως ὅτι, ἐνῷ ἀρχικῶς ἦτο αὐτόνομος ἡ Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, ὅταν κατόπιν ἐμορφώθη τὸ ρωσικὸν κράτος τῶν Τσάρων, τὸ κέντρον δὲ τῆς βαρύτητος τοῦ κράτους τούτου ὑπῆρξεν ἡ Μόσχα, ἡ Μητρόπολις, καὶ ἔπειτα τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἐπεχείρησε, τὴν τσαρικὴν βίαν χρησιμοποιοῦν, ν' ἀπορροφήσῃ, καὶ ἀπερρόφησε, τὴν Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν καταργῆσαν τὴν αὐτονομίαν αὐτῆς διὰ μέσων ἥκιστα κανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἡ Οὐκρανικὴ ὅμως Ἐκκλησία, ἂν καὶ ἀποτελέσασα κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους μέρος τοῦ κράτους τῆς Ρωσίας, ἐδικαιοῦτο, καὶ μετὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο, νὰ ἔχῃ τὴν αὐτονομίαν της, καὶ διότι προηγήθη ἐν τῇ προσελεύσει εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμόρφωσε παλαιόθεν ἤδη αὐτονόμου διοικήσεως σύστημα ἄρτιον, μὲ« στενὴν καὶ λίαν φιλικὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ΚΠόλεως καὶ τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν τῶν Συνόδων», καὶ διότι φυσικῶς δὲν κατωρθώθη νὰ ἀπορροφηθῇ ἐν τῷ Ρωσικῷ κράτει, ἀφοῦ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ ἔρευνα Ρώσων καὶ Οὐκρανῶν ἱστορικῶν ἀποδεικνύει τρανῶς, ὅτι καὶ ἐθνικὴ συνείδησις ἰδιαιτέρα παρὰ τῷ Οὐκρανικῷ λαῷ ὑφίσταται, καὶ γλῶσσα ἰδιαιτέρα, διακρινομένη τῶν ἄλλων σλαυϊκῶν γλωσσῶν, καὶ τέχνη (ἀρχιτεκτονική, ζωγραφική, ᾄσματα) καὶ ποίησις ἰδιαιτέρα καὶ λογοτεχνία. Ἡ Οὐκρανικὴ αὐτόνομος ἢ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, ἄν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ κράτει ἔφθασε νὰ ὑφίσταται μετὰ τῆς Ρωσικῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἠδύνατο καὶ ἐδικαιοῦτο ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο νὰ μένῃ διὰ παντὸς αὐτοκέφαλος, καθ' ὃν τρόπον ἐν τῷ αὐτῷ κράτει περιλαμβανόμενα τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἔπειτα μετὰ τὴν τουρκικὴν πασῶν τούτων τῶν χωρῶν κατάκτησιν, δὲν ἔπαυσαν ὡς αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ὑφιστάμεναι, καίτοι τινὰ τούτων (τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας) κατήντησαν καὶ ἄνευ ποιμνίου. Ἡ Οὐκρανία οὐδέποτε ἔπαυσεν ἐκκλησιαστικῶς ἀκμάζουσα, εἰς μίαν δὲ ἐποχήν, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, μεγάλην ἐπίδοσιν ἔσχον παρ' αὐτοῖς τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ εὐσέβεια, ἅτινα ἐπέδρασαν μεγάλως καὶ ἐπὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡ ἀνάγκη τῆς παρ' ἡμῖν ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἶναι πλέον ἐκτὸς συζητήσεως, διότι καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῆς σχολικῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας παρὰ πάντων ὁμολογεῖται καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν τῇ πράξει ἀναπτύξεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἐκκλησίας παρὰ παντὸς εἰλικρινῶς πονοῦντος ἀναγνωρίζεται, αὗται δὲ αἱ μεμονωμέναι καὶ ἀσυστηματοποίητοι ἔτι —δυνάμεθα εἰπεῖν— ἀπόπειραι ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ ἐπέσυραν ἐπιδοκιμασίας καὶ ἔτυχον ἀμερίστου τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ λαοῦ, ἐξήρθη δὲ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας» ἡ σημασία τῆς σημερινῆς κατηχητικῆς δράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀκριβῶς ὅμως διότι τοιαῦται εἶναι τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληρώματος αἱ ἀνάγκαι καὶ τοσαῦται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεσμοῦ παρέχονται ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφαρμογῆς του ἐνδείξεις, ἐπιβάλλεται, νομίζομεν, βαθυτέρα τις καὶ ἀντικειμενικωτέρα τοῦ πράγματος μελέτη, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀνταποκριθῇ πράγματι εἰς τὰς ἀνάγκας ταύτας καὶ δικαιώσῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἐλπίδας μας, διότι, παρ' ὅλας τὰς ἀγαθὰς καὶ φιλοτίμους προσπαθείας, αἵτινες ἀπό τινων ἐτῶν καταβάλλονται καὶ παρ' ἡμῖν, οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἀφιστάμεθα ἀκόμη πολὺ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἑνότης καὶ τὸ σύστημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ πᾶσαν δρᾶσιν, καὶ δὴ γνωρίσματα χαρακτηριστικὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐλλείπουσιν ἔτι πα

ἡμῖν, διότι εὑρισκόμεθα πρὸ πειραματισμῶν ἁπλῶν τῆς ἐφαρμογῆς ἑνὸς θεσμοῦ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πηγάσας ἐφυγαδεύθη ἕνεκα τῶν ἱστορικῶν ἀναγκῶν διὰ νὰ ἐπανέλθη σήμερον εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς ξένης μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους τοῦ ἀπὸ τόσων αἰώνων ἐκπατρισμοῦ.

Ἀκριβῶς ἕνεκα τοῦ τελευταίου τούτου λόγου θεωροῦνται ὑπό τινων τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὡς θεσμὸς ξένος πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν καί, ἔτι χειρότερον, ὡς κατασκεύασμα προτεσταντικόν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὑπάρχει ὁ πρῶτος κίνδυνος, ἡ δυσπιστία δηλονότι, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ παρὰ τοῖς συντηρητικωτέροις καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ ἡ ἀδιαφορία, τὴν ὁποίαν συναντᾷ παρά τισιν ἐξ αὐτῶν ὁ θεσμός. Εὐτυχῶς ὅτι μέχρι σήμερον αἱ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἀντιρρήσεις οὐδεμιᾶς ἠξιώθησαν προσοχῆς καί, ὡς εἴπομεν ἤδη, ὁ λαὸς μετ' ἀνακουφίσεως προστρέχει εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ παραδώσῃ τὰ τέκνα του εἰς τοὺς λειτουργοὺς της ἵνα διαμορφώσωσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν κατὰ τὰς πατροπαραδότους θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀλλ' ὑπάρχει ἀκόμη ἄλλος κίνδυνος, ἤτοι ἡ πιστὴ ἀντιγραφὴ καὶ ἡ ἀμελέτητος εἰσαγωγὴ τῶν ἀλλαχοῦ ἐφαρμοζομένων κατηχητικῶν συστημάτων, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει οὔτε ἡ ἰδιαιτέρα ψυχολογία οὔτε αἱ ἄλλαι γενικαὶ προϋποθέσεις καὶ αἱ πραγματικαὶ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἐπιτυχία τῶν κατηχητικῶν σχολείων εἰς ἄλλας χώρας ἀποδίδεται ἐνίοτε εἰς τὸ ἐφαρμοζόμενον σύστημα εἰς ὃ ἀποδίδεται ὑπό τινων ἀπόλυτος ἀξία, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐπειδὴ προχείρως συνήθως γίνονται αἱ ὀργανώσεις εἰς τὴν χώραν μας ὁ κίνδυνος τῆς τυφλῆς μιμήσεως εἶναι πάντοτε πλησίον μας καὶ χρειάζεται μεγίστη προσοχὴ διὰ τὴν ἀνάλογον εἰς τὰ παρ' ἡμῖν προσαρμογὴν τῶν ἀλλοῦ ἐφαρμοζομένων κατηχητικῶν συστημάτων. Εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπόκεινται περισσότερον παντὸς ἄλλου οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρχόμενοι καὶ ὄχι μόνον ὑποστάντες, τρόπον τινά, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ξένου περιβάλλοντος, ἀλλὰ καὶ μὴ ζῶντες πλέον τὴν πραγματικότητα τὴν ἰδικήν μας, βλέποντες δηλαδὴ τὰ πράγματα ὑπὸ ὅλως διάφορον πρῖσμα ἢ ὅσον βλέπουσιν αὐτὰ οἱ ἐκ τοῦ πλησίον παρακολουθοῦντες τὴν ἐξέλιξιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Ἄλλος κίνδυνος, τὸν ὁποῖον συνήθως ὑφίσταται ὁ θεσμὸς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων παρ' ἡμῖν, εἶναι ἡ ἀπορρόφησίς των ὑπὸ τῆς προσωπικότητος τοῦ ὀργανωτοῦ, ὅτε ἑκάστη ὀργάνωσις κατηχητικὴ φέρει καὶ ἰδιαίτερον χαρακτῆρα, τὸν χαρακτῆρα τοῦ κατηχητοῦ· παρ' ὅλας δὲ τὰς καταβαλλομένας προσπαθείας εἶναι ἀληθές, δυστυχῶς, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ ἀπαιτουμένη μεταξὺ τῶν κατηχητῶν συνεννόησις οὔτε ὡς πρὸς τὸ ἀκολουθητέον σύστημα, οὔτε κἂν ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ὑφ' οὗ ὤφειλε νὰ διέπηται ἡ κατηχητικὴ κίνησις, ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τοῖς διαφόροις κατηχηταῖς ἀναφαίνονται ἐνίοτε καὶ διάφοροι τάσεις, τῶν ὁποίων δὲν δύναται μὲν νὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην ἡ Ἐκκλησία, αὐτὴ ὅμως πληρώνει πάντοτε τὰς συνεπείας. Καὶ θὰ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ περίεργον, ἂν προχωρήσῃ ἡ ἐξέλιξις κατὰ τρόπον τοιοῦτον, διότι θὰ εἶναι ἄντικρυς ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἑνότητος, ὅπερ διακρίνει τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν. Βεβαίως ἡ ἀτομικότης τοῦ κατηχητοῦ δὲν δύναται ἢ ν' ἀφήσῃ τὰ ἴχνη της ἐπὶ τῆς κατηχητικῆς δράσεώς του, θὰ ἦτο δὲ τελείως ἀνιστόρητος ὁ θέλων ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων Σχολῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἐπίδρασιν τῶν προσωπικοτήτων τῶν μεγάλων αὐτῆς διδασκάλων, ἀλλὰ ἡ ἀτομικότης τῶν κατηχητῶν πρέπει νὰ εἶναι ἔκφρασις τοῦ πραγματικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ χάνεται, τρόπον τινά, ἐντὸς τοῦ γενικοῦ σκοποῦ, ὃν αὕτη διὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἐπιδιώκει.

Ἀλλὰ σπουδαιότερος πάντων κίνδυνος νομίζομεν ὅτι εἶναι ἡ καὶ ἐν τοῖς κατηχητικοῖς σχολείοις συσσώρευσις γνώσεων ξηρῶν καὶ πολλάκις ἀκαταλλήλων διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν μαθητῶν καὶ ἡ τυπικὴ ἐκτέλεσις σωρείας θρησκευτικῶν ὑποχρεώσεων, ἀμελετήτως ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς νεαροὺς μαθητάς. Τὸ πρῶτον εἶναι ἁπλῆ μετάθεσις τοῦ ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ γινομένου· τὸ δεύτερον οὐδὲν πραγματικὸν ἔχει ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν μικρῶν «κατηχουμένων». Εὐτύχημα ὅτι πλεῖσται ἀγαθαὶ προσπάθειαι καταβάλλονται καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἡ ἔλλειψις ὅμως τοῦ καταλλήλου προσωπικοῦ καὶ τῆς γενικωτέρας τῶν κατηχητικῶν σχολείων ὀργανώσεως μᾶς ὁδηγεῖ πολὺ πλησίον, δυστυχῶς, πρὸς τὰ σφάλματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα, ἐὰν πολλαπλασιασθῶσι, θὰ εἶναι δύσκολον νὰ ἐπανορθωθοῦν.

Κατηχητικὴ δρᾶσις, κατὰ τὴν ταπεινήν μας γνώμην, εἶναι ἡ δυνάμενη νὰ κερδίσῃ ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν τοῦ παιδός, ν' ἀπασχολήσῃ ὅλον τὸ διαφέρον του, νὰ ἐξαγιάσῃ—ἐπὶ τὸ ἐκκλησιαστικώτερον—ὅλην τὴν ζωήν του. Αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποκτηθοῦν, ἀλλὰ ἡ μετάδοσίς των ὀφείλει νὰ εἶναι λογικὴ καὶ ἀνάλογος πρός τε τὴν διανοητικότητα καὶ τὴν συναισθηματικότητα τοῦ παιδός. Αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταδοθοῦν, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως ἀνάγκη καὶ νὰ ἐμπεδωθοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν, καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν δεδιδαγμένων, ἡ ἀποστήθισις τῶν ῥητῶν καὶ τῶν ὕμνων, δὲν εἶναι ἐμπέδωσις προκειμένου περὶ γνώσεων θρησκευτικῶν, αἵτινες ὀφείλουσιν ὄχι ἁπλῶς νὰ φωτίζωσι τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ θερμαίνωσι τὴν καρδίαν. Ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἔχει σήμερον σκέψεις ἀναλόγους πρὸς τὴν ἡλικίαν του καὶ ἀνάλογοι βεβαίως ὀφείλουν νὰ εἶναι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ἀπόψεις, τὰς ὁποίας θὰ ζητήσωμεν νὰ τῷ ἐμπνεύσωμεν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὁ μικρὸς αὐτὸς μαθητὴς ἔχει συνηθείας, τὰς ὁποίας ἐν τῇ προόδῳ τῆς ἡλικίας του πρόκειται νὰ αὐξήσῃ· ἡ γνῶσις μόνη τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν πτῶσιν, πολλάκις γίνεται ἀφορμὴ ὥστε ἡ πτῶσις νὰ εἶναι βαρυτέρα. Ὁ κατηχητὴς πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦ μαθητοῦ του, νὰ διίδῃ τὰ προβλήματά του, ν' ἀπαντήσῃ ἐγκαίρως εἰς τὰς ἀπορίας τῆς ἀναπτυσσομένης διανοίας του, ἀλλὰ καὶ νὰ προλάβῃ τὴν ἀπόκτησιν ἕξεων κακῶν, νὰ ἐπιτύχῃ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμε- ρομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Ε΄ Λουκᾶ	Κυρ. ΚΒ΄	ΙΑ΄	πλ. α΄
	11	» Η΄ Λουκᾶ	» Ἁγ. Μηνᾶ	Α΄	πλ. β΄
	18	» Θ΄ Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ΄	Β΄	βαρὺ
	25	» ΙΓ΄ Λουκᾶ	Ἁγ. Αἰκατερίνης	Γ΄	πλ. δ΄

τὴν δι' ἀγαθῶν ἕξεων ἀντικατάστασίν των, καὶ τοῦτο ὄχι δι' ἁπλῶν συμβουλῶν, ἀλλ' αὐτὸς παρέχων τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διδασκομένων, αὐτὸς παρέχων τὴν ἀφορμὴν τοῦ εἰς τὰς ἀγαθὰς πράξεις πειραματισμοῦ, αὐτὸς παρέχων τὸ περιβάλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ θερμανθοῦν καὶ θὰ ποτισθοῦν καὶ θὰ βλαστήσουν οἱ σπόροι τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγάπης, αὐτὸς καλλιεργῶν τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔσπειρε ἢ πρόκειται νὰ σπείρῃ. Τὸ περιβάλλον τοῦτο θὰ εἶναι τὸ περιβάλλον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον μακρὰν τοῦ ν' ἀναπτύσσῃ τὸν «πνευματικὸν ἐγωϊσμὸν» τῶν «παιδιῶν τοῦ κηρύγματος» θ' ἀποτελέσῃ τὸ κέντρον τῆς ὅλης παιδικῆς των ζωῆς.

Δὲν παρέχομεν—ἐννοεῖται—συνταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν, οὔτε σκοπός μας εἶναι νὰ ἐλέγξωμέν τινα. Οἱ νεώτεροι μετ' εὐγνωμοσύνης θ' ἀποβλέπωσι πάντοτε πρὸς τοὺς σχόντας τὸ θάρρος νὰ ὑψώσωσι πρῶτοι τὴν σημαίαν τῆς θρησκευτικῆς ἀφυπνίσεως καί, παρὰ τὰς ποικίλας ἀντιδράσεις, νὰ προχωρήσωσιν εἰς ὅ σήμερον ἄξιον πολλοῦ λόγου καὶ παντὸς ἐπαίνου εὑρίσκονται σημεῖον. Ὑπάρχουσι τόσα παιδιὰ τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ἤθους τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία συναισθάνεται ὅτι ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῇ· ὅλοι ὀφείλομεν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο νὰ δώσωμεν χεῖρα βοηθείας, ἕκαστος ἐκφέρων τῆς ἰδίας του πείρας τὰ πορίσματα καὶ παρέχων ἑαυτὸν πρόθυμον ἐργάτην διὰ τὸν συντονισμὸν τῶν ἐπὶ μέρους διεσπασμένων ἐνεργειῶν. Εἴθε αἱ ὀλίγαι αὗται γραμμαὶ νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐξέτασιν μιᾶς ἀπόψεως, ἥ ὁποία δὲν φοβεῖται τῆς συζητήσεως τὸ φῶς.

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ

(Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Εὐλογητὸς ὁ Θεός...

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Πεντηκοστῆς: Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν...

Ἅγιος ὁ Θεός...

Ἀπόστολος Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα. (Ρωμ. 13, 1-8).

Ἀδελφοί, πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω· οὐ γάρ ἐστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ, αἱ δὲ οὖσαι ὑπὸ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν. Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρίμα λήψονται. Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶν φόβος τῷ ἀγαθῷ ἔργῳ ἀλλὰ τῷ κακῷ· θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς. Θεοῦ γὰρ διάκονος ἐστιν σοὶ εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν, ἔκδικος εἰς ὀργὴν τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι. Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν. Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ φόρους τελεῖτε, λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, τῷ τὸν φόρον τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῷ τὸν φόβον τὸν φόβον, τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμήν. Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰμὴ τὸ ἀλλήλους ἀγαπᾶν· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον, νόμον πεπλήρωκεν·

Εὐαγγέλιον: Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα (Ματθ. 5, 13-16).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Εἰρηνικὰ ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγιασμοῦ.

Ἡ μικρὰ εὐχὴ τῆς ἀκολουθίας ταύτης.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου....

Ἀπόλυσις.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐνδιαφέρουσα ἀλληλογραφία.

Ἐν τοῖς τελευταίοις φύλλοις τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐδημοσιεύθη σειρὰ ἐπιστολῶν ἀνταλλαγεισῶν μεταξὺ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ οὐνίτου Ἐπισκόπου Θεοδωρουπόλεως Γεωργίου Χαλαβατζῆ, δοθείσης εὐλόγου ἀφορμῆς. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις ἀναπτύσσονται ἀμφοτέρωθεν αἱ ἀπόψεις ἑκατέρου περὶ τῆς οὐνίας, τοῦ μὲν διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων προσπαθοῦντος νὰ ἐμφανίσῃ τὴν οὐνίαν ὡς παναρχαίον καθεστὼς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ δὲ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς ἀρχῆς, τῆς οὐσίας, τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς οὐνίας ἀποδεικνύοντος αὐτὴν νεώτερον κατασκεύασμα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας πλῆρες

δολιότητος καὶ ἀπάτης ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ κατ' ἄτομον μεθοδικοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν 'Εκκλησίαν. Λυπούμεθα ὅτι ὁ στενὸς χῶρος τῆς «'Εκκλησίας» δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐν αὐτῇ ἀναδημοσίευσιν τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης ἀλληλογραφίας ταύτης. 'Εν τῷ ἑπομένῳ ὅμως φύλλῳ θὰ παραθέσωμεν περικοπάς τινας τοῦ τελευταίου πρὸς τὸν οὐνίτην ἐπίσκοπον μακροῦ γράμματος τοῦ Μακαρ. 'Αρχιεπισκόπου, κυριολεκτικῶς συντριπτικὰς τῶν οὐνιτικῶν ἐπιχειρημάτων.

Εἰρήνης Πρόμαχος.

'Η 'Ελλάς, ἀρξαμένη πρό τινος ἀπὸ τῆς συνάψεως τοῦ ἑλληνορρουμανικοῦ συμφώνου, ἐντὸς τῶν τελευταίων ἡμερῶν ὑπέγραψε σύμφωνα εἰρηνικὰ πρὸς δύο τῶν σπουδαιοτέρων αὐτῆς γειτόνων, ἑτοιμάζεται δὲ νὰ προβῇ εἰς διαπραγματεύσεις καὶ πρὸς τὰ ὑπολειπόμενα ὅμορα κράτη. Πρώτη κινηθεῖσα ἐν τῇ γωνίᾳ ταύτῃ τῆς ὑδρογείου πρὸς ἐμπόλεμον ἀπολύτρωσιν τέως ὑποδούλων ἀδελφῶν, πρώτη μετὰ τὸν τελευταῖον μέγαν πόλεμον κηρύττει ἑαυτὴν σκαπανέα τῆς εἰρήνης, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ὁποίας καὶ μόνης δύνανται νὰ εὐημερήσουν οἱ ἀπολυτρώσαντες καὶ οἱ λυτρωθέντες.

Τὴν εἰρήνην ταύτην διψᾷ ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρος, οὐδὲν δ' ἄπορον ὅτι ἐν τῷ τμήματι τῆς Εὐρώπης ἡ κατ' ἐξοχὴν ἰδεολόγος 'Ελλὰς πρωτοστατεῖ εἰς παγίωσιν εἰρηνικοῦ καθεστῶτος, συντελοῦσα εἰς τὴν ἡμέρωσιν τῆς γεωγραφικῆς ἐκείνης περιοχῆς, ἀφ' ἧς ἐν τῷ παρελθόντι ἐξεπορεύοντο τὰ ἐναύσματα τῶν πολέμων.

Κριτικῶν ἀκρισία.

Μειράκιά τινα, τὸν «θεατρικὸν κριτικὸν» ἐπαγγελλόμενα καὶ δημοσιογραφοῦντα μετ' ἀξιώσεων ν' ἀναδείξουν φιλολογικὸν ψευδώνυμον, ἀποροῦν πῶς θεατρικά τινα ἔργα καταλήγουν εἰς ἠθικὰ συμπεράσματα «ποὺ θυμίζουν τὴν χρηστομάθειαν τῶν παιδικῶν μας χρόνων». "Εξω λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον πᾶν ἠθικὸν καὶ χρηστόν, καὶ συμμόρφωσίς του πρὸς τὰ ἀγαλλιάματα τοῦ πολυυμνήτου παντοίου μεταπολεμικοῦ ἐκτροχιασμοῦ. Καὶ ὅτι μὲν εἰς τὰς τάξεις τῆς συγχρόνου «προοδευτικῆς» νεολαίας ἀνθοῦν καὶ τοιαῦται ἄκανθαι, οὐδὲν τὸ ἐκπληκτικόν. Τὸ μελαγχολικὸν εἶνε ὅτι εὑρίσκονται ἐφημερίδες χαρίζουσαι τὰς στήλας των εἰς τὰς ἀκρισίας ταύτας ἢ καὶ —ὅπερ χειρότερον— ἀμείβουσαι αὐτὰς ἐπὶ φθορᾷ καὶ τῶν ἀνοηταινόντων καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν φληναφημάτων των.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Η Δ. 'Ι. Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, παρέστη δὲ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

—'Ο Μακαρ. 'Αρχιεπίσκοπος κατήρτισε τὴν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευομένην εἰδικὴν ἀκολουθίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς Δ. 'Ι. Συνόδου.

—Παρεπιδημοῦσιν ἐν 'Αθήναις, τυχόντες τῆς ἀδείας τῆς Συνόδου, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Μαντινείας κ. Γερμανός, Ξάνθης κ. Πολύκαρπος, Σερρῶν κ. Κωνσταντῖνος.

—'Ο Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην καὶ τὸν 'Υπουργὸν ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν τὴν Παρασκευήν, ὡσαύτως δὲ μετὰ τῶν Σεβ. Συνέδρων καὶ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. 'Εκκλ. Ταμείου τὸν κ. 'Υπουργὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν διὰ τὰ ζητήματα τῆς 'Εκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Πληροφορούμεθα ἐξ 'Ιεροσολύμων τὴν τελευτὴν τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Ιεραπόλεως Γρηγορίου Πιπίδου, διακονήσαντος ἐπὶ μακρὸν τῇ 'Αγιοταφικῇ 'Αδελφότητι μετ' ἀφοσιώσεως, ἰδίᾳ ὡς πρωτοψάλτου καλλιφώνου τοῦ Ναοῦ τῆς 'Αναστάσεως κατὰ τὰ πρὸ τῆς εἰς ἀρχιερέα χειροτονίας του ἔτη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

'Εκ τῆς ἐν Καΐρῳ δημοσιευθείσης διαθήκης τοῦ ἐκεῖ μὲν ἐγκατεστημένου, ἐν Μονοστηρίῳ δὲ τῆς Σερβίας δολοφονηθέντος ὁμογενοῦς Στεργίου Δούκα ἐγνώσθη ὅτι ἐκτελεστὴς αὐτῆς ὁρίζεται τὸ 'Ελληνικὸν 'Ορθόδοξον Πατριαρχεῖον 'Αλεξανδρείας εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποίου περιέρχεται ὁλόκληρος ἡ ἀκίνητος καὶ κινητὴ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος ἀνερχομένη εἰς 5.200 λίρας Αἰγυπτιακάς. 'Ο διαθέτης ὁρίζει ὅπως ἱδρυθῇ Γηροκομεῖον ἐν Καΐρῳ ἢ ἀλλαχοῦ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας.

— 'Ο Πρόεδρος τῆς Φιλλανδικῆς Δημοκρατίας ἀπένειμεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Φιλλανδικὸν Μεγαλόσταυρον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

'Εκ τῆς ὑπὸ τοῦ 'Αμερικανικοῦ 'Υπουργείου τοῦ 'Εμπορίου δημοσιευθείσης πρό τινος στατιστικῆς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος 1926 ἐν ταῖς 'Ηνωμ. Πολιτείαις

ὑπῆρχον 199 ὀρθόδοξοι ναοὶ μετὰ 95,134 ἐνοριτῶν, τῷ δὲ 1916 οἱ ναοὶ ἦσαν 169 μετὰ 99,681 ἐνοριτῶν. Πρὸς συντήρησιν τῶν ναῶν τούτων κατὰ τὸ 1926 ἐδαπανήθησαν δολ. 838.463 ἀπέναντι δολλ. 649,776 τοῦ 1916. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία 187 ναῶν ἐξετιμᾶτο τὸ 1927 εἰς 5,883,515 δολλ. Ἐκ τῶν 199 αἱ 146 εὑρίσκοντο εἰς πόλεις καὶ 54 εἰς συνοικισμοὺς ἀγροτικούς. Ἐκ τοῦ συνόλου ἀριθμοῦ τῶν ἐνοριτῶν 80,433 ἀνῆκον εἰς τὰς ἐνορίας τῶν πόλεων, 14,701 δὲ εἰς τοὺς τῶν ἀγροτικῶν συνοικισμῶν. Εἰς 90 κατηχητικὰ σχολεῖα ἐφοίτων κατὰ τὸ 1926 παῖδες 5.770.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς ἐν Καναδᾷ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ τὴν πρὸ τῶν Χριστογέννων Κυριακὴν ὡς ἡμέραν γενικῆς ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐκκλησίᾳ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ κληρικοὶ εἶνε ἐντεταλμένοι ὅπως ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁμιλοῦν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπὶ θέματος εὐδοκίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, μιμνησκόμενοι ἅμα καὶ τοῦ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔργου τοῦ παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

Στατιστικαὶ πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ἐν μὲν Γιουγκοσλαυΐᾳ ὑπάρχουν 1.337.600 μουσουλμάνοι, ἐν Ρουμανίᾳ 200.000, ἐν Βουλγαρίᾳ 690.000, ἐν Ἀλβανίᾳ 560.000, μέχρι δὲ πρό τινος ἐν Ἑλλάδι 180.000, ἤδη μεταναστεύσαντες εἰς Τουρκίαν. Ἐν συνόλῳ λοιπὸν ἐν τοῖς Βαλκανίοις ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς φέρεται ἀνερχόμενος εἰς 4 περίπου ἑκατομμύρια. Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν μὲν Τουρκίᾳ οἱ μουσουλμάνοι ἀνέρχονται εἰς 14.000.000, ἐν δὲ Συρίᾳ ὑπάρχουν 2.000.000 καὶ ἐν Κύπρῳ 61.400, ὁ ὅλος πληθυσμὸς τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς συμποσοῦται εἰς 20 ἑκατομ. καὶ πλέον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται ***μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, Ἀθήνας.***

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυρράχης Κίτρους διακηρύττει ὅτι: Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6585 ἀδείας τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δάσους «Συκιᾶς» πρὸς ἐξαγωγὴν διακοσίων χιλιάδων ὀκάδων ξυλανθράκων διὰ τὴν δασικὴν περίοδον 1928—1929 ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκεκριμένου πίνακος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰκατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ 14η Ὀκτωβρίου τρέχ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶνος Συλλοπούλου. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας δι' οἱονδήποτε λόγων ἢ νέας ἐπὶ πλέον προσφορᾶς θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αὔτη τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρούσης διακηρύξεως. Οἱ ὅροι ἐνοικιάσεως εἰσὶ κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ἐν Αἰκατερίνῃ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶντος Συλλοπούλου.

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρτιᾶδος διακηρύττει ὅτι ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὸν ἐλαιόκαρπον τῶν πέριξ τῆς Μονῆς Ἐλαιοδένδρων ἐφετεινῆς ἐσοδείας. Ἡ δημοπρασία θὰ γίνῃ τὴν 7ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην πρωϊνὴν ἕως 12ην μεσημβρινὴν ἰδίας ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ξενοφῶντος Ὑφαντῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ἐπὶ τῇ βάσει συγγραφῆς ὅρων ὑποχρεώσεως παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων: Προσκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι λαμβάνοντες γνῶσιν ἵνα συναγωνισθῶσιν, ἐν Κεφαλοβρίσῳ Ἀγρινίου

Τὸ ἡγ/λιον τῆς Ἱ. Μ. Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσονται αἱ κάτωθι δημοπρασίαι ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν. 1) Τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος χορτονομῆς καὶ ῥητινοσυλλογῆς τοῦ πέριξ τῆς Μονῆς δάσους, 2) Τριετοῦς μισθώσεως τῶν ἐν Λιοσίοις ἀγρῶν τῆς Μονῆς Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (γωνία ὁδῶν Μητροπόλεως καὶ Πεντέλης).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερὰς Μονῆς Νέας Μονῆς Χίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 14 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1928 ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Καρδαμύλοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καρδαμύλων Ἐμμ. Τζανεττῆ τὸ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Καρδαμύλων κείμενον μετόχιον τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἢ παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου Καρδαμύλων. Ἐμμανουὴλ Τζανετῆ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιᾶς διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐκμίσθωσις τοῦ εἰς τὸ Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιᾶς «φραγκαπήδημα καὶ Κουκουβίτσα» ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τιμώμενον κειμένου χορτολειβαδίου, ἐκτάσεως χιλίων (1000) περίπου στρεμμάτων, καθορισθέντος ὑπὸ τοῦ Δασονομείου Ἀμαλιάδος, κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς καὶ ταὐταρίθμου ἡμῶν διακηρύξεως, κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ Δημοπρασία, μοναδικὴ καὶ τελειωτική, γενήσεται ἐν Ἀμαλιάδι καὶ ἔξωθι τοῦ καφφενείου Ἀδελφῶν Κίντου, συνήθους τόπου δημοπρασιῶν, τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμαλιάδος Νικολάου Παππανικολοπούλου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληροτοῦ Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.000, ὁ δὲ πλειοδότης διὰ νὰ γίνῃ δεκτός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὅρων, δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν μὲ πιστοποιητικὸν τῆς οἰκείας οἰκονομικῆς ἐφορείας, ὅτι κύριον ἐπάγγελμα ἔχει τὸ τοῦ κτηνοτρόφου.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 60 ὀκάδων ἐρίων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσε-

ται ἐν Τριπόλει τῇ 4 Νοεμβρίου 1928, ἀρχομένη τῇ 10η π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12η τῆς Μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργουεπηκόου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετὴς ἐνοικίασις μία ἄμπελος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου κειμένης ἐν τῇ θέσει τσιπιανίτικα. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τριπόλει τῇ 4 Νοεμβρίου 1928 ἀρχομένη τῇ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12η τῆς Μεσημβρίας.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Ἄστροις Ἱερᾶς Μοηῆς Λουκοῦς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως εἴκοσι τέσσαρα 24 κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λουκοῦς τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην ἕως 12ην τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔξωθι τοῦ ἐν Ἄστρει Καφφενείου τοῦ Βασιλείου Σακαλῆ συνείθους τόπου τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἁγίου Ἰωάννου Ἄστρους Νικολάου Εὐθυμίου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ἐν περιπτώσει κωλύματος, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου καὶ ταυτοχρόνου σχετικῆς διακηρύξεως ὅρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατατεθειμένων ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Νομαρχίας Ἀρκαδίας Κοινότητος Ἄστρους καὶ τῆς Μονῆς Λουκοῦς, ὧν ὅρω οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τούτων.

Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Χρισσῷ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ ὁ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις ἓξ (6) ἐλαιοδένδρων κειμένων εἰς θέσιν «Καλόγηρος» καὶ δέκα τριῶν (13) ὁμοίων μετὰ δύο ἀγριελαιῶν εἰς θέσιν «Σβαρνὶ» τῆς περιφερείας Χρισσοῦ μὲ τὰ γνωστὰ ὅριά των, ἀνήκοντα εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἐνοριακὸν Ναόν Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χρισσῷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 4ην Νοεμβρίου 1928 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν ἀφ' ὥρας 10—12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χρισσοῦ Δημητρίου Ψαρροῦ καὶ τοῦ Διευθύνοντος τὰς ἐργασίας τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ἐν τῷ Ναῷ εὑρισκομένης διακηρύξεως ἧς δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ ἐλαιόκαρπος καὶ τὰ σῦκα τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σιγρίῳ τῇ 14 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσσοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βιτουμᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἐνεργηθησομένην, ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον, τὴν 7ην, 14ην καὶ 21ην Ὀκτωβρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π μ. α') ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαιώματος ὑλοτομίας ἐκ τοῦ δάσους Βιτουμᾶ 15 κυβικῶν μέτρων ξυλείας δρυὸς κατεργασμένης διὰ δούλας καὶ β') 38 κυβικῶν μέτρων ξυλείας ἐκ κατακειμένων ἐλατῶν τοῦ ἄνω δάσους οἰκοδομησίμου ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεώς μας, ἧς γνῶσιν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιᾶς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐκμίσθωσις τοῦ ἐν τῇ θέσει Παλιολείβαδο, ὅριον τοῦ χωρίου Σκαφιδιᾶς κειμένου ἀγροῦ τῆς Μονῆς, ἐκτάσεως περίπου 40 στρεμμάτων κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως, ταὐταρίθμου, κατατεθειμένας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται ἐν Πύργῳ καὶ ἔξωθι τοῦ καφφενείου τὸ Πανελλήνιον, τόπου συνήθους τῶν δημοπρασιῶν τὴν 28 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πύργου Πάνου Δαστοῦ ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 4.000 δραχμῶν. Καὶ καλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ συναγωνισθῶσι.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ Ἅγ. Δημήτριος διακηρύττει ὅτι δοθείσης μείζονος προσφορᾶς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 20 Νοεμβρίου π.ἔ. διὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς Ἀμπέλου Μπερπανίου ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 14 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς προηγουμένης διακηρύξεως ἧς δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασιαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς «Κολογερικός» Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δαδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Δ. Ξηρομερίτου τὴν 14ην τρέχ. μηνὸς ἡμέραν Κυριακήν, ἀρξομένη τὴν 10 π. μ. καὶ λήουσα τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως ἧς ἀντίγραφον εὑρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πελαγίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν τετραετῆ ἐκμίσθωσιν τῶν κάτωθι κτημάτων 1) Ἑκατὸν εἴκοσι (120) καλλιεργουμένων ἀγρῶν εἰς θέσιν «Σέγγενα» τῆς Κοιν. περιφερείας Καρδίτσης. 2) Δύο χιλιάδων (2.000) ἐλαιοδένδρων εἰς θέσιν «Σκρουπονέρι» τῆς Κοιν. περιφερείας Κοκκίνου. Ὡς πρώτη προσφορὰ διὰ μὲν τοὺς καλλιεργουμένους ἀγροὺς ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν ἓξ (6) χιλιάδων δραχ. ἐτησίως, διὰ δὲ τὰς δύο χιλιάδας (2.000) ἐλαιόδενδρα δώδεκα χιλιάδες (12.000) δρχ. ἐτησίως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Θήβαις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θηβῶν Κωνστ. Γκίκα, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Συμβουλίου τῆς Μονῆς, θέλει δὲ ἐκτεθῇ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τὴν 21ην καὶ 28ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἀπὸ 10ης π.μ. ὥρας μέχρι τῆς δωδεκάτης ἑκάστης Κυριακῆς. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν σχετικῶν ὅρων συγγραφῆς κ λ. κατατεθειμένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου (τ. Ι. Μακρυνείας) Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ ἐλαιόκαρπος τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας (1928—1929) τῶν ἐν Μακρυνείᾳ ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία διενεργηθήσεται τῇ 21, 26, 28 8μβρίου ἐ. ἔ. ἐν Γαβαλοῦ ἀπὸ 10-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν. Γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς δημοπρασίας δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 — Ἀθῆναι